



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рж1 г 7/2020

09.07.2020. године

Београд

Врховни касациони суд, судија Јасминка Станојевић, у предмету предлагача АА из ..., чији је пуномоћник Анита Н. Нуховић, адвокат из ..., у поступку заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Апелационог суда у Крагујевцу Р4г 9/20 од 18.05.2020. године, донео је дана 09.07.2020. године,

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача и потврђује решење Апелационог суда у Крагујевцу Р4г 9/20 од 18.05.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев предлагача за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Образложење

Решењем Апелационог суда у Крагујевцу Р4г 9/20 од 18.05.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор предлагача којим је тражио да се утврди повреда права на суђење у разумном року у поступку који се води пред Основним судом у Сјеници у предмету П 248/17, а у моменту изјављивања приговора се налази у Апелационом суду у Крагујевцу под бројем Гж 5270/19. Другим ставом изреке, одбијен је захтев предлагача, подносиоца приговора, за накнаду трошкова поступка.

Против наведеног решења предлагач је изјавила жалбу из свих законом прописаних разлога.

Одлучујући о жалби предлагача на основу одредбе члана 17. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“, број 40/15) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 25/82 „Службени гласник РС“, број 6/15), Врховни касациони суд је испитао побијано решење применом члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 и 55/14) и закључио да је жалба неоснована.

У поступку доношења побијаног решења нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. ЗПП, на које Врховни касациони суд, као другостепени, пази по службеној дужности, а жалбом се не указује на друге повреде поступка.

Из разлога побијаног решења произилази да је поступак на који се односи приговор за убрзавање поступка, покренут тужбом коју је овде предлагач, као тужилац, предао Основном суду у Сјеници 07.10.2015. године, ради накнаде штете, против тужених Република Србија, Полицијска станица Сјеница и ББ, начелника ПС Сјеница. Наредбом суда од 02.11.2015. године, туженима је тужба достављена ради давања одговора на тужбу, тужени ББ је исти доставио дана 26.11.2015. године, а тужена Република Србија, дана 30.05.2016. године. Припремно рочиште заказано за 06.06.2016. године није одржано из разлога што је тужилац истог дана предао доказе на којима заснива свој тужбени захтев, а о којима пуномоћник друготуженог није био у могућности да се одмах изјасни. Следеће припремно рочиште је одржано 22.08.2016. године, прво рочиште за главну расправу 20.09.2016. године, а на наредном рочишту одржаном 25.10.2016. године, главна расправа је закључена и донета пресуда П 538/15, а решењем под истим бројем од 10.11.2016. године, одбачен је као недозвољен предлог тужиоца за отварање расправе. Против првостепене пресуде жалбу је изјавио тужилац 22.11.2016. године, да би поднеском од 05.12.2016. године, допунио жалбене наводе. По изјављеној жалби, списи су достављени Апелационом суду у Крагујевцу дана 26.12.2016. године, који је као другостепени суд, решењем од 09.05.2017. године, укинуо првостепену пресуду и предмет вратио истом суду на поновно суђење. По пријему предмета 09.06.2017. године, првостепени суд је заказао главну расправу за 02.10.2017. године, да би тужилац поднеском од 04.09.2017. године уредио тужбени захтев. На одржаном рочишту је одређено извођење доказа вештачењем од стране вештака неуропсихијатра, па је тужиоцу наложено да у депозит суда предујми трошкове вештачења. У међувремену тужилац је поднео захтев за изузеће поступајућег судије, који је решењем ВФ Председника Основног суда у Сјеници од 11.10.2017. године, одбијен као неоснован. Тужилац је изјавио жалбу 02.11.2017. године на решење о извршењу наплате судске таксе. На наредном рочишту од 16.11.2017. године, поново је наложено тужиоцу да уплати, односно предујми трошкове вештачења са упозорењем на последице пропуштања. Решењем Вишег суда у Новом Пазару Рж г бр. 20/17 од 06.12.2017. године, одбијена је као неоснована жалба предлагача АА и потврђено решење Основног суда у Сјеници Р4 п 8/2017 од 25.10.2017. године, којим је одбијен као неоснован приговор предлагача, односно тужиоца, за утврђење повреде права на суђење у разумном року у поменутом предмету.

У даљем току поступка, тужилац је уредио тужбени захтев, да би поднеском од 26.12.2017. године, поново истакао захтев за изузеће поступајућег судије, који је од стране председника суда одбачен као недозвољен. На рочишту од 09.01.2018. године, закључена је главна расправа и донета пресуда П 248/17. Поднеском од 23.01.2018. године, тужилац је предложио доношење допунске пресуде, а 02.02.2018. године изјавио жалбу на првостепену пресуду, коју је допунио поднеском од 05.02.2018. године. Решењем суда од 23.02.2018. године, одбијен је предлог тужиоца за доношење допунске пресуде и списи су достављени Апелационом суду у Крагујевцу 04.06.2018. године, који је решењем од 26.06.2018. године вратио списе првостепеном суду како би се одлучило о жалби тужиоца изјављена против решења о извршењу о наплати судске таксе о којој је одлучено решењем Вишег суда у Новом Пазару од 15.11.2019. године. Списи су поново враћени Апелационом суду у Крагујевцу 28.11.2019. године, заведени

под бројем Гж 5270/19, који до дана изјављивања приговора 06.04.2020. године, није донео одлуку о изјављеној жалби.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, побијаним решењем је одбијен приговор предлагача за утврђење повреде права на суђење у разумном року, са оценом да је суд у првостепеном поступку, имајући у виду сложеност предмета, поступање односно понашање предлагача, као тужиоца у том поступку, предузимао процесне радње и доносио одлуке у разумном року, те да у том поступку нема повреде права на суђење у разумном року, као ни у поступку пред Апелационим судом у Крагујевцу, дајући разлоге за такву своју одлуку које у свему прихвата и овај суд.

Наиме, одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије („Службени гласник РС“, број 98/2006), прописано је да свако имао право да му независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и оптужбама против њега.

Одредбом члана 18. став 3. Устава прописано је да се одредбе о људским и мањинским правима тумаче у корист унапређења вредности демократског друштва, сагласно међународним стандардима људских и мањинских права, као и праксе међународних институција које надзиру њихово спровођење.

Одредбом члана 6. став 1. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода („Службени лист СЦГ“ – Међународни уговори, бр.9/2003, 5/2005 и 7/2005, „Службени гласник РС“ – Међународни уговори, бр.12/2010 и 10/2015), између осталог, прописано је да свако, током одлучивања о његовим грађанским правима и обавезама или о кривичној оптужби против њега, има право на правичну и јавну расправу у разумном року пред независним и непристрасним судом, образованим на основу закона.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, прописано је да при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предметног суђења, пре свега сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значаја предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлуке.

Полазећи од наведених материјално правних одредби у контексту утврђеног чињеничног стања, Врховни касациони суд налази да је првостепени суд одлучујући о приговору предлагача правилно оценио све утврђене чињенице битне за одлуку у овој правној ствари и приликом доношења побијаног решења узео у обзир све напред наведене околности. Чињеница да поступак пред другостепеним судом још увек није окончан, с обзиром да је у међувремену проглашено ванредно стање 15.03.2020. године, те да је одлуком Народне скупштине Републике Србије („Службени гласник РС“, број 65 од 06.05.2020. године) укинута са даном објављивања, није од значаја, управо из напред наведених разлога, односно поступање другостепеног суда за сада се не може оценити као неажурно или ван разумног рока.

Применом члана 18. Закона о заштити права на суђење у разумном року одлучено је као у изреци овог решења. Предлагачу нису досуђени трошкови поступка, применом члана 153. став 1. и члана 154. ЗПП, у вези члана 30. ЗВП, јер у овом поступку није успео.

Судија
Јасминка Станојевић,с.р.

Поука о правном леку
Против овог решења није дозвољена жалба.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић